

Chương 144

Trong Nhà Nháo Lên

Cuộc sống Đỗ Quyên dạo này thật bay bổng. Mỗi ngày trừ bỏ ăn uống chơi đùa, thì chính là ăn uống chơi đùa, không gò bó không lo âu, còn có hai người chơi cùng nữa.

Phùng gia không ở riêng, bốn đứa con trai ở cùng một đại viện.

Người lớn đông đứa nhỏ cũng nhiều, thường có khắc khẩu, thậm chí có lúc đánh nhau đến quỹ khóc sùi gào, nhưng không vì vậy mà sinh ra mâu thuẫn lớn. Bởi vì Phùng Trường Thuận rất có uy nghiêm, giỏi trị gia, có thể đè ép được.

Hắn đối với chuyện quản lý tài sản cũng thoáng. Trừ quy định đóng góp vào quỹ công, các con trai tự mình muốn làm cái gì cũng tùy ý, cho nên đám con trai con dâu đều không cảm thấy bị câu thúc, không ai muốn ở riêng.

Đỗ Quyên lấy làm kì.

Mấy ngày nay, nhiệm vụ của các mợ chính là chế biến món ăn.

Đỗ Quyên nhìn thấy ngựa tay, cũng làm mấy món ăn, mọi người đều nhất trí tán thưởng.

Nhưng bà ngoại không cho nàng làm nhiều, luôn đuổi nàng đi chơi, sợ nàng làm dơ xiêm áo trên người.

Chơi ngán, Nhậm Tam Hòa liền dạy nàng cưỡi ngựa.

Cuộc sống như thế, lẽ ra Đỗ Quyên nên vui đến quên trời quên đất mới đúng, cũng không biết vì sao nàng luôn bất an.

Dương Nguyên đi, nàng lập tức mất đi mục tiêu tới đây, trong lúc cấp thiết lại không thể có hành động, bởi vậy lòng không yên; Còn nữa, chuyện của Dương Nguyên tạm thời gác lại, chuyện trong nhà lại nổi lên.

Nàng rất nhớ thương Hoàng Tước Nhi, không biết chuyện của nàng thế nào rồi.

Nghĩ tới gia gia nãi nãi, lại cân nhắc Lão Thực cha và tỷ tỷ muội muội, Đỗ Quyên không thể bình tĩnh, trong lòng nàng gấp đến độ như bị mèo quào, hận không thể trở về thôn Thanh Tuyền ngay lập tức.

Trừ bỏ chuyện này, nàng còn nhớ thôn Thanh Tuyền nữa.

Trước mắt hiện lên bóng dáng Lâm Xuân, có chút tưởng niệm hẳn.

Cũng thật quái, Lâm Xuân, Cửu Nhi, Hoàng Tước Nhi đều là tiểu hài tử, Đỗ Quyên ở chung với bọn họ cùng đùa giỡn cùng làm việc mà không cảm thấy ngây thơ nhàm chán. Nhưng nàng thật không có tinh thần chơi đùa với anh chị em bà con trong nhà.

Nhưng nương và tiểu di vài năm mới về nhà mẹ đẻ một lần, mỗi ngày cùng bà ngoại và các mợ vôi ăn vôi uống, nói nói cười cười, thân mật hòa hợp, nàng đích thực ngưỡng ngùng đòi về, chỉ có thể chịu đựng.

Dày vò đến tháng giêng 23, Cửu Nhi tới.

Đại ca hần, Phúc Sinh cũng tới, còn có 2 đường thức của hần.

Giây phút nhìn thấy Cửu Nhi, Đỗ Quyên cảm thấy lòng sống lại.

“Cửu Nhi, sao ngươi lại tới đây? Có phải đến đưa thổ sản vùng núi không? Trên đường vẫn thuận lợi chứ? Trong nhà... thế nào?”

Ngoài miệng Đỗ Quyên hỏi những chuyện vặt vãnh, mặt mày lại truyền đạt vấn đề khác.

Cửu Nhi thấy biểu tình phong phú của nàng, cũng bắt chước bày ra biểu cảm, ngoài miệng lại ra vẻ tùy ý lớn tiếng nói: “Trong nhà hả? Trong nhà đều tốt. Chỉ là gia gia ngươi nháo lên.”

Lời nói này, đều nháo lên còn nói là tốt?

Đỗ Quyên nghe nghi ngờ, không biết đứa trẻ này có ý thức được mình nói sót không.

Người thôn Thanh Tuyền đến, Phùng Thị và Phùng Minh Anh ở nhà mẹ đẻ cũng tính là một nửa chủ nhân, bởi vậy khách khí tiếp đón bọn họ vào nhà ngồi hàn huyên vấn an.

Ai ngờ Cửu Nhi nói một hơi như vậy, mọi người nghe xong sững sờ.

“Nháo lên? Gia gia Đỗ Quyên?” Phùng Thị dừng chân lại, tựa hồ không dám tin tưởng, “Vì sao nháo?”

Phúc Sinh vôi vàng nháy đê đê, trách hần lấm mồm.

Đỗ Quyên giành nói: “Nương, trước hết để Lâm thúc thúc bọn họ đi vào uống một ngụm trà, thở ra một hơi rồi từ từ hỏi. Việc này nên hỏi Phúc Sinh đại ca, Cửu Nhi còn nhỏ, nói không rõ.”

Nàng sợ Cửu Nhi nói sót miệng, đem mưu đồ trước đó của bọn họ nói ra.

Cửu Nhi cũng biết mình lỡ miệng, ngại ngùng ngây ngô cười. Hần vì việc này mà đến đây, lại thấy Đỗ Quyên sót ruột, nên không cần thận lời.

Mọi người lập tức vào phòng, ngồi xuống uống ly trà xong, Phúc Sinh mới nói tới lý do.

Thì ra, đại cô Đỗ Quyên tới còn mang theo nhi tử. Hoàng lão cha muốn đem Hoàng Tước Nhi hứa cho cháu ngoại, kêu con trai lớn qua nói. Nào ngờ Hoàng Lão Thực đã hứa Hoàng Tước Nhi cho Hạ Sinh trước một bước, đã thu sinh lễ Lâm gia, chỉ chờ Đỗ Quyên và Phùng Thị trở về sẽ chính thức hạ quyết định.

Hoàng lão cha không chịu, buộc nhi tử từ hôn.

Ai biết Hoàng Lão Thực luôn nghe lời cha mẹ lúc này lại quật lên, chết sống không đáp ứng. Hơn nữa, Lâm Đại Đầu cũng không đáp ứng, nói nếu định thân, Hoàng Tước Nhi chính là con dâu tương lai của Lâm gia, trời sập xuống Lâm gia cũng sẽ không từ hôn.

Trong thính đường, người liên can nghe xong lời này đều biểu lộ khác nhau.

Trong đó, Phùng Thị và Đỗ Quyên ngạc nhiên nhất.

Quả thực Phùng Thị không thể tin được. Thứ nhất là Lão Thực thừa dịp mình không ở nhà, một mình dám làm chủ đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, lá gan ở đâu tới?

Lúc trước nàng còn cùng lão nương thương nghị, muốn đem Hoàng Tước Nhi hứa cho con trai của nhị đệ nữa.

Đỗ Quyên cũng nghi hoặc: không phải gia gia nãi nãi muốn đem tiểu thư tử hứa cho thân thích thôn Cây Lê Câu sao? Sao nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim, lại xuất hiện một đại cô chứ?

Nói tới người đại cô này phải giới thiệu một chút.

Nàng gọi Hoàng Chiêu Đệ, gả ra ngoài núi, phía đông thôn Thanh Tuyền, mà ông ngoại Đỗ Quyên ở phương Bắc. Vô luận phương hướng nào, đường đều khó đi như nhau. Cho nên, nàng cũng như Phùng Thị, nhiều năm rồi không trở về nhà mẹ đẻ. Ngẫu nhiên trở về một lần, nhiều lắm chỉ ở một hai hôm là đi. Bởi vậy, Đỗ Quyên không có ấn tượng gì với nàng.

Ai ngờ đột nhiên nàng mang theo nhi tử tới.

“Sau đó thì sao? Sau này thế nào?”

Phùng Thị hòa hoãn lại, việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi đưa lên hàng đầu, tạm đem chuyện nam nhân mình tự chủ trương sang một bên, chuyển qua hỏi tới kết quả cha mẹ chồng và nam nhân mình gây nhau.

Sắc mặt Tứ đường thúc Cừ Nhi cổ quái đáp: “Sau này? Lão Thực huynh đệ liền chạy.”

“Chạy... Chạy?” Phùng Thị lần nữa ngạc nhiên, “Đã chạy đi đâu?”

Lâm gia tứ thúc tăng hăng một cái nói: “Chạy khắp nơi. Chờ cha mẹ hẳn đi mới trở lại. Cha mẹ hẳn nghe nói hẳn trở lại, lại tìm tới cửa...”

Trong lòng Đỗ Quyên cười lật trời.

Cửu Nhi mãnh liệt nháy mắt với nàng. Hai người hiểu thâm trong lòng mà không nói, chỉ trao đổi ánh mắt.

Đang vụng trộm cười, Lâm gia tứ thúc nói tiếp: “Sau này, Hoàng lão cha tức quá bị bệnh...”

“A?”

Đỗ Quyên và Phùng Thị đồng loạt kêu lên sợ hãi.

Đỗ Quyên cảm giác không ổn, vội vàng hỏi: “VẬY cha ta liền đi xem gia gia?”

Mắt Phúc Sinh chứa ý cười, nhìn nàng nói: “Còn có thể không đi sao?”

Ý cảnh cáo nàng trước mặt người nên để ý, đừng quá phẫn.

Cửu Nhi biết rõ Đỗ Quyên lo lắng cái gì, vội vàng nói: “Lúc chúng ta tới, Hoàng Ly cũng bị bệnh, khóc thê thảm. Lão Thực thúc gấp đến quỳnh quang, cho nên chúng ta mới thuận tiện đến nói cho thím và Đỗ Quyên một tiếng.”

Đỗ Quyên vừa kích động vừa khản trương: rốt cuộc ông cháu chạm nhau!

Đại pk nha!

Chỉ là thắng bại còn chưa biết.

Không được, nàng muốn trở về.

Nàng sợ Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly chống không được.

Phùng Thị nghe nói Hoàng Ly bị bệnh, cũng nóng nảy, lập tức đứng lên nói: “Đi, về nhà!”

Nàng một khắc cũng không đợi nổi nữa, trong nhà chưa biết nháo thành cái dạng gì.

Bất quá có thể tưởng tượng ra, nhất định thập phần náo nhiệt.

Phùng Trường Thuận nghe xong nửa ngày, lúc này trầm giọng quát: “Hoảng cái gì! Người cũng không nhìn trời, tối rồi. Gần cuối tháng rồi, ánh trăng khuyết mỏng như lưỡi hái, người dám đi đường ban đêm? Đi thu thập đồ đạc, sáng mai đi.”

Phùng Thị đành vào phòng thu thập. Phùng bà mẹ đi theo khuyên giải an ủi.

Trong phòng khách, Phùng Trường Thuận giữ lại người Lâm gia ở lại ăn cơm chiều.

Lâm gia tứ thúc chối từ không chịu, nói bọn họ muốn đem hàng đi bán trên, quá muộn không có phương tiện. Họ hẹn Nhậm Tam Hòa sáng mai cùng nhau lên đường, rồi cùng đám người Phúc Sinh cáo từ.

Lúc gần đi Cửu Nhi tới gần Đỗ Quyên nói thật nhanh: “Đừng nóng vội. Không có chuyện gì.”

Trong lòng Đỗ Quyên liền có tính toán.

Thấy Nhậm Tam Hòa nghi ngờ nhìn, nàng cố ý đổi với Cửu Nhi nói: “Sáng mai ta chuẩn bị món ngon cho người. Người qua đây ăn đi.”

Cửu Nhi mừng rỡ nói: “Ta đang định nói thế.” Rồi vui vẻ chạy đi.

Chờ bọn hán đi xong, Phùng Trường Thuận mới vỗ bàn mắng to: “Hoàng Lão Thạch không phải là người mà! Chỉ vì chuyện năm xưa mà cứ đi làm khó cả nhà đại nhi tử. Lão già chó má này càng già càng u mê!”

Nhiều năm qua, nói hán không hồi hận là gạt người.

Nhớ năm đó, hán hung hăng đánh rớt mặt mũi thân gia, nói những lời ác độc, nhưng hậu quả đều rơi trên người khuê nữ, con rể và cháu ngoại. Năm rồi khuê nữ và cha mẹ chồng cũng có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng quan hệ cũng không ác liệt như hiện tại.

Hán càng nghĩ càng không thể nhịn được nữa, đổi với Nhậm Tam Hòa nói: “Tam Hòa, việc này người không thể mặc kệ, nhưng người cũng không thể quản nhiều. Người liệu xem rồi xử lý đi, có cơ hội lại giúp nói vài câu. Đừng để cho Tước Nhi gả đi xa.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu nói: “Nhạc phụ yên tâm.”

Hán vẫn luôn rất bình tĩnh.

Chủ yếu là hán không quá để bụng việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi. Nếu là đương sự là Đỗ Quyên, sợ là ngay cả nửa đêm hán cũng phải chạy về.

Nhưng Đỗ Quyên sốt ruột hán cũng nhìn ở trong mắt, cho nên hán vẫn sẽ quản.

Đối với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, hán đã sớm không thể nhịn được nữa.

Với tính tình trước kia của hán, nghĩ cũng đừng nghĩ đã trừ khử 2 lão già này rồi.

Sở dĩ hán không động thủ, không phải vì hán thiện tâm, mà bởi vì Đỗ Quyên.

Hán rất hiểu tâm tính Đỗ Quyên, nếu nàng biết hán vì nàng mà giết người, nàng nhất định sẽ hoảng sợ, sẽ trách hán; Lại nói, hán còn có một dụng ý khác: lưu trữ bọn họ làm đá mài dao cho Đỗ Quyên.

Nếu Đỗ Quyên ngay cả nông dân mà đều không thể ứng phó nổi, vậy thì không được!

Bởi vậy Hoàng lão cha và Hoàng đại nương mới có thể sống sót.

Hơn nữa nói trước mặt, Nhậm Tam Hòa nhìn chăm chăm Đỗ Quyên hỏi: “Việc này ngươi có chủ ý gì?”

Đỗ Quyên hàm hồ nói: “Tạm thời còn chưa có chủ ý. Trở về gặp chiêu phá chiêu, binh tới thì đánh, nước tới đất chặn. Thiên hạ không có gì không giải quyết được. Xe đến trước núi tắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, trời sụp xuống có cột cao chống, ta thấp như vậy, ta sợ ai?”

Đang nghiêm trang khảo sát nàng, Nhậm Tam Hòa nghe nàng nói loạn một chuỗi dài, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đó là muốn cười, lại muốn sầm mặt giáo huấn nàng không đủ nghiêm túc, nhưng biểu tình kia quá phần khích.

Ông ngoại và các cậu mặc kệ, tiếng cười vang thiếu chút nữa xóc nóc nhà.

Bà ngoại đi ra, hỏi làm sao.

Đỗ Quyên vội nói: “Không có gì. Nương, mọi thứ đều thu thập xong?”

Phùng Thị nói: “Đều thu thập . Cũng không có gì nhiều, đồ mua đã sớm gói kỹ, chỉ thu xếp quần áo là xong, rất nhanh.”

Nghe thế Đỗ Quyên mới yên tâm.

Thúy Nhi và các biểu tử muội không tha Đỗ Quyên, lôi kéo nàng nói dài nói ngắn.

Phùng Minh Anh nhìn mấy đứa cháu gái trong lòng vừa động, nói với Phùng bà mẹ: “Nương, cho Tiểu Thanh các nàng cùng ta vào núi chơi mấy ngày đi. Nhà ta không nhiều người ít việc.”

Nàng không có đứa nhỏ, bởi vậy đặc biệt thích chơi với cháu ngoại.

Đỗ Quyên cũng mời, nàng nhìn ra được các biểu tử muội đều muốn đi.

Chương 145

Hoàng Lão Thực Tiên Trảm Hậu Tấu (1)

Phùng Trường Thuận chen miệng nói: “Đợi ba bốn tháng nữa hãy đi. Ba bốn tháng nữa đi còn có thể hái chút lá trà, nhặt chút nấm, đào chút măng, vừa chơi lại có thể lấy chút thổ sản vùng núi, không tốt hơn sao?”

Tiểu thanh lập tức cao hứng nói: “Gia gia, đây chính là người nói nha? Đừng đến lúc đó lại không cho chúng ta đi. Chúng ta cũng không chơi không. Đảm bảo chúng ta sẽ theo Đỗ Quyên lên núi, hái rất nhiều lá trà, nhặt thực nhiều nấm về.”

Đỗ Quyên thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc.

Nàng không nói gì nhìn đại biểu tử, thậm trách nàng lúc miêu tả sinh hoạt trong núi cho bọn họ nghe, giọng điệu khoa trương chút, thế nên các nàng cho rằng khắp núi đều là cây trà, khắp nơi đều có nấm mà tin tưởng nói “Rất nhiều” “Thực nhiều”.

Đến lúc đó không lấy được nhiều như vậy, trong lòng có bị thất vọng hay không?

Đám người Phùng Trường Thuận giễu giễu nói: “Tốt! Gia gia chờ các người nhặt “thực nhiều” nấm về. Không đủ thì đừng trở lại, đợi gom đủ mới đi về.”

Mọi người đều cười.

Đại cữu Phùng Hưng Phát chỉ khuê nữ nói: “Người làm như trên núi dễ lấy lắm sao? Cây trà sinh trưởng trên núi cao, một ngọn núi cũng không có mấy cây, cũng không phải đỉnh núi nào cũng có. Nấm cũng không phải khắp nơi đều có, phải tìm mới được. Có đôi khi đi hết một ngày cũng nhặt không được mấy cân.”

Đại mợ Đỗ thị nói: “Các nàng đây là nhìn nhà người ta ăn đậu hủ nhăn răng nanh.”

Đám người Tiểu Thanh nghe, lại thấy Đỗ Quyên mím môi cười trộm, mới hiểu được thực tế tàn khốc.

Nói giỡn một hồi đã đến lúc ăn cơm tối.

Đêm nay, Phùng bà mụ và 2 khuê nữ nói nhỏ đến nửa đêm mới ngủ.

Ngày hôm sau khi gà gáy hiệp đầu, Phùng gia đại viện đã thức dậy rửa mặt ăn cơm, cho gia súc ăn, buộc hành trang. Đợi chú cháu Lâm gia tới, lập tức sẽ lên đường.

Trời còn chưa sáng, chỉ có ánh trăng mờ nhạt trong sương sớm, phải đốt đuốc mới thấy đường.

Phùng bà mẹ ôm Đỗ Quyên, lặp lại lời dặn dò trên đường phải cẩn thận, còn nói lúc rảnh rỗi lại đến chơi, thập phần không nỡ. Mấy cái mợ có cái gì đưa cái đó. Giày đưa vài đôi, đều là mây ngày nay vội vàng làm, nói đường núi khó đi, đặc biệt mài đế giày, đưa giày thực dụng hơn thứ khác.

Đỗ Quyên cũng lưu luyến không rời, kêu bà ngoại và các mợ tháng 3 cùng các biểu tỹ vào núi, ở một tháng hãy trở về, cũng kịp xuân canh.

Mọi người đều đáp ứng.

Ông ngoại và các cậu đưa mãi đến lúc vào núi mới quay đầu.

Đến đến, Đỗ Quyên mang lòng chờ đợi. Lúc trở về, nàng lại nóng nảy, hận không thể một bước là về đến nhà mới tốt.

Trên đường, nàng đi cùng với Cửu Nhi, nhỏ giọng hỏi hẩn nội tình.

Cửu Nhi vừa đi vừa nói cho nàng biết, đứt quãng, nhưng cuối cùng Đỗ Quyên cũng hiểu chuyện đã xảy ra. Có chút ở trong dự liệu, cũng có chút xa ngoài dự liệu.

Nàng không khỏi cảm thán: quả nhiên kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Thì ra, buổi sáng ngày 16 tháng giêng sau khi Đỗ Quyên và Phùng Thị đi, hai vợ chồng Lâm Đại Đầu ăn điếm tâm xong, liền cầm bình rượu gạo nhà mình ủ, một hộp điếm tâm, còn có một khúc vải, và những trang sức khác, qua cách vách tìm Hoàng Lão Thực cầu hôn.

Lâm Xuân cũng đi theo.

Hoàng Lão Thực thấy hai người bọn họ khí thế đến nhà, không biết chuyện gì, vội vàng mời vào nhà chính, ngồi vào bàn bát tiên, rồi kêu Hoàng Tước Nhi châm trà.

Dĩ nhiên Hoàng Tước Nhi biết ý đồ Đại Đầu bá bá và Đại Đầu thím đến.

Nàng cố nén ngượng ngùng, cúi đầu châm trà cho mọi người rồi trốn vào phòng, ngay cả gia vụ cũng không làm.

Còn có tâm tư làm sao!

Ngược lại Hoàng Ly, tựa vào trong ngực Hoàng Lão Thực, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lâm Đại Đầu.

Một người khác là Lâm Xuân, cũng nghiêm chỉnh ngồi bên người Lâm Đại Đầu. Hoàng Tước Nhi cũng rót ly trà cho hắn, hắn ra dáng vẻ uống, yên tĩnh đợi Đại Đầu cha mở miệng.

Hoàng Lão Thực căn bản không lưu ý đến 2 đứa bé, hướng hồ hắn rất cứng chiều Hoàng Ly, dĩ nhiên sẽ không đuổi nàng đi, lại cho rằng Lâm Đại Đầu cũng thiên vị Lâm Xuân nên mang theo hắn, không hề nghĩ tới chuyện khác.

Đợi Lâm Đại Đầu uống một ngụm trà, Hoàng Lão Thực mới hỏi: “Đại Đầu ca, tẩu tử, các người đây là... tìm ta có việc?”

Lâm Đại Đầu tăng hắng một cái, cùng vợ trao đổi ánh mắt, chỉ một câu đã nói ra lý do đến.

Hoàng Lão Thực kinh ngạc ngó ra, khó xử nói: “Đại Đầu ca, cái này... nương Tước Nhi mới vừa đi, hay là chờ nàng trở lại hãy nói tới việc này có được không?”

Bất cứ việc gì hắn đều hỏi ý vợ, đã thành thói quen.

Cũng vì thế, hắn cảm thấy là lạ: sao Lâm Đại Đầu đợi vợ đi mới đến đề thân chứ?

Lâm Đại Đầu lắc đầu, không đồng ý nói: “Lão Thực huynh đệ, không phải ta nói người, người cũng nên có chủ ý của mình. Chúng ta làm hàng xóm nhiều năm như vậy, nhân phẩm con trai ta như thế nào, người đều thấy được. Năm xưa ta nói như thế nào? Mấy đứa con của ta, ta muốn cho bọn họ học sắn thú, học thợ mộc, học thợ đá. Thế nào? Có phải đều học hay không?”

Hắn không ngừng đưa, bàn tay to vung lên, làm chủ cục diện nói chuyện.

Hoàng Lão Thực không thể không thừa nhận, chỉ có thể “Ai, ai” không ngừng gật đầu.

Lâm Đại Đầu lại cười to nói: “Điêm qua toàn thôn, ta chỉ coi trọng khuê nữ của Hoàng Lão Thực người: có thể làm, tính tình tính cách tốt, lại hiếu thuận nghe lời, cho nên ta thay Hạ Sinh đi cầu thân.”

Thấy Hoàng Lão Thực kích động mặt mày đỏ ửng, gấp gấp muốn mở miệng, vội vã ngăn hắn lại vì biết hắn sẽ nói Phùng Thị không ở nhà, hắn không thể làm chủ, nên không cho hắn nói.

“Ta đi cầu thân, không riêng vì ý vào con ta có thể làm, còn vì người bên ngoài không thể so sánh được: hai nhà chúng ta ở cách vách nha! Tương lai bọn họ thành thân, còn không phải Hạ Sinh thành con trai của người. Người có chuyện gì, cách viện hô một tiếng là được. Người nói, người bên ngoài có thể so sao? Người gả khuê nữ cho người bên ngoài, có phương tiện như gả

cho con trai Lâm Đại Đầu ta sao? Người nhìn Hạ Sinh lớn lên, hiểu thuận lại ít nói.”

Những lời này rõ ràng đã đả động Hoàng Lão Thực.

Thật đúng với ngày hôm qua khuê nữ nói với hắn: các nàng muốn gả gàn, để tương lai chiếu cố cha mẹ.

Còn có nhà ai gàn hơn Lâm gia và Hoàng gia?

Thấy Hoàng Lão Thực tâm động, Lâm Đại Đầu không ngừng cố gắng, lại xoè ngón tay đêm: nào là tương lai để Hạ Sinh dưỡng lão hắn, một con rể một nửa con trai; vợ hắn làm người Hoàng gia cũng biết, khẳng định là bà bà tốt, tương lai khẳng định đối đãi với Hoàng Tước Nhi như đối với khuê nữ; Hạ Sinh lại cần mẫn lo cho gia đình, tương lai khẳng định đối với Hoàng Tước Nhi tốt...

Hắn nói đạo lý rõ ràng, tâm tư Hoàng Lão Thực hoàn toàn bị hắn dẫn dắt.

Thỉnh thoảng, vợ Đại Đầu xen vào một câu.

Nàng nói, nàng không có khuê nữ, luôn xem Tước Nhi và Đỗ Quyên các nàng như khuê nữ. Nếu Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, nàng được thêm một khuê nữ...

Hoàng Lão Thực vội gật đầu, bởi vì vợ Đại Đầu luôn tốt với Tước Nhi, Đỗ Quyên.

Lòng hắn rục rịch, cảm thấy đây là một cửa thân tốt đốt đèn lòng cũng khó tìm, hận không thể đáp ứng ngay lập tức.

Vừa vặn Lâm Đại Đầu nói xong, dừng lại hỏi ý hắn như thế nào.

Hắn dừng lại, Hoàng Lão Thực mới tìm về chính mình, mới nhớ lại Phùng Thị không ở nhà, hắn không có quyền tự chủ trương.

Bởi vậy chặn lại nói: “Ta không phản đối. Nhưng Đại Đầu ca, vợ ta không ở nhà, một mình ta không thể làm chủ. Vẫn nên đợi nương Tước Nhi trở về, chúng ta thương lượng rồi cho người câu trả lời.”

Lâm Đại Đầu nghe xong bực mình không thôi. Không phải hắn đã cố ý đợi Phùng Thị đi mới tới cửa sao.

Nếu Phùng Thị trở lại, kia còn nói cái rắm nha!

Phùng Thị chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Cho dù đáp ứng thì không biết phải tốn bao nhiêu miệng lưỡi nữa, đầu như Hoàng Lão Thực dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Hắn hận sát không thành thép quả trách nói: “Lão Thực huynh đệ, không phải ta nói người. Tốt xấu gì người cũng là đàn ông, sao chuyện gì cũng nghe vợ hết vậy? Nhà này người không thể làm chủ được việc gì à?”

Hắn muốn khích tướng.

Nhưng Hoàng Lão Thực căn bản không có “hùng tâm tráng chí”, cho nên không bị khích động.

Hắn thực vô tội hỏi: “Cho dù ta làm chủ, chuyện lớn như vậy cũng phải cùng vợ thương lượng đúng không? Không thể ta tự ý định việc hôn nhân của Tước Nhi.”

Lâm Đại Đầu á khẩu không trả lời được.

Hắn thật là đương gia tác chủ nhưng việc hôn nhân của nhi tử vẫn phải cùng vợ thương lượng, cũng không tự chủ trương mọi việc.

Lão tử không thành thì con trai lên. Lâm Xuân ở một bên nghe nửa ngày cuối cùng mở miệng.

Hắn như một ông cụ non, nghiêm trang nói với Hoàng Lão Thực: “Lão Thực thúc, có biết vì sao chúng ta đợi thím đi mới đến không?”

Hoàng Lão Thực thành thật lắc đầu nói: “Không biết.”

Lâm Xuân nói: “Không cho thím biết đó!”

Vô nghĩa, này ai mà không biết!

Hoàng Lão Thực giận trách: “Đứa nhỏ này, đừng nói giỡn!”

Lâm Xuân nói: “Ta không nói đùa đâu. Ta nghe Đỗ Quyên nói, Hoàng nãi nãi muốn đem Tước Nhi tử tử hứa cho thân thích ở Cây Lê Câu. Nếu Lão Thực thúc và thím đem Tước Nhi tử tử hứa cho ca ta, Hoàng gia gia và Hoàng nãi nãi chắc chắn sẽ mắng các người. Bọn họ sẽ không mắng Lão Thực thúc, chỉ biết mắng thím. Lão Thực thúc nghĩ xem có đúng là như vậy không?”

Hoàng Lão Thực vừa nghĩ, không phải a, cha và nương chuyên thích tìm vợ tra hỏi.

Lâm Xuân lại nói: “Cha ta cũng vì lý do này mới đến lúc thím không ở nhà mà nói thân. Lão Thực thúc thật đau lòng thím, đau lòng Tước Nhi tử tử và Đỗ Quyên, thì nên làm chủ đem cửa này thân định, đỡ phải liên lụy thím bị mắng. Quay đầu Hoàng gia gia và Hoàng nãi nãi nổi giận, cũng trách không đến trên đầu thím, cũng không trách lên đầu Tước Nhi tử tử và Đỗ Quyên. Lão Thực thúc là con của bọn họ, nhiều lắm bọn họ chỉ mắng một trận, còn có thể giết người sao? Việc này không phải xong rồi. Đợi thím trở về, biết Lão Thực thúc suy nghĩ cho nàng như vậy, khẳng định sẽ cao hứng muốn chết. Đỗ Quyên cũng thế.”

Hắn hướng dẫn từng bước, kiệt lực mê hoặc Hoàng Lão Thực.

Lâm Đại Đầu thực kính nể nhi tử: đều là khích tướng như nhau, nhưng lời của tiểu tử này khéo léo có lý hơn.

Lại nhìn về phía Hoàng Lão Thực, nghe Lâm Xuân lời xong cảm thấy dững khí gấp trăm lần, hóa thân làm đại trượng phu lẫm lẫm, muốn che bảo tấp từ cha mẹ cho vợ con.

Đầu não nóng lên, liền quên Phùng Thị chưa chắc sẽ đáp ứng cửa thân này.

Hoặc là nói, hẳn cho rằng Phùng Thị khẳng định sẽ đáp ứng, có con rể bên cạnh dựa vào dưỡng lão, chuyện tốt này có thể không đáp ứng sao?

Cũng khó trách hẳn xúc động, hẳn thực luyện tiếc khuê nữ xuất giá.

Nhưng khuê nữ lớn, không gả cũng không được a, không thể giữ một đời.

Nhưng nếu Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh, việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Lâm Xuân cũng thành, 2 khuê nữ đều ở trước mắt, hẳn không muốn cùng khuê nữ phân ra.

Còn có, tiểu khuê nữ Hoàng Ly còn nói nàng muốn chiêu phu nữa.

Cứ như vậy, ba cái khuê nữ trưởng thành đều ở trước mắt.

Ha ha, thật là tốt quá!

Nghĩ tới chỗ cao hứng, Lão Thực cha không tự chủ được nhếch miệng cười rộ lên.

Lâm Đại Đầu xem thần sắc, cùng vợ trao đổi ánh mắt, cảm thấy việc này không sai biệt lắm, thành!

Là nên thành, đêm dài lắm mộng a!

Lâm Xuân cũng không muốn trì hoãn, sợ có người đến, nên nháy mắt với Hoàng Ly.

Cuối cùng Hoàng Ly cũng mở miệng. Nhiệm vụ của nàng rất trọng đại đó!

Tiểu nữ oa ngửa đầu, ghé sát vào lỗ tai Lão Thực cha, nhỏ giọng mềm mại nói: “Cha, người quên hỏi tỷ tỷ.”

“A!” Hoàng Lão Thực kinh hô một tiếng, “Đúng, sao ta lại quên Tước Nhi. Đại Đầu ca, người đợi đã, ta muốn hỏi Tước Nhi một chút.”

Ôm lấy Hoàng Ly, vội vàng chạy về hướng phòng khuê nữ.

Lâm Đại Đầu nhìn bóng lưng hẳn, vui vẻ lên tiếng.

Chuyến đi này nha, lúc trở về, Hoàng Tước Nhi chính là con dâu Lâm Đại Đầu hẳn!

Chương 146

Hoàng Lão Thực: Tiên Trảm Hậu Tấu (2)

Hoàng Lão Thực đi vào phòng khuê nữ đã thấy Hoàng Tước Nhi ngồi trên giường La Hán, một tay nắm chặt một cái đế giày, một tay nắm chặt kim, lại không se chỉ luôn kim.

Nhìn thấy hần tiến vào, Hoàng Tước Nhi kinh hoảng nói: “Cha... Cha tới. Cha ngồi.”

Hoàng Lão Thực thả Hoàng Ly xuống, ngồi xuống giường La Hán.

Hoàng Ly cởi giày bò lên giường, nằm bên người Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Lão Thực nhìn cái giường sạch sẽ chỉnh tề, chỉ thấy như ngồi trên đống lửa.

Hần vội vàng đứng dậy đi tới bên bàn tròn xách một cái ghế tròn lại đặt tại trước giường, ngồi lên mới thấy an ổn, mới hạ giọng nói với Hoàng Tước Nhi: “Tước Nhi, Đại Đầu bá bá người đến cầu hôn, muốn đem người hứa cho Hạ Sinh.”

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng nói: “Ta... Ta nghe thấy được.”

Hoàng Lão Thực vội hỏi: “Vậy người có coi trọng Hạ Sinh không?”

Hoàng Tước Nhi muốn nói “Nguyện ý”, nhưng không há miệng nổi, cúi đầu nhìn đế giày trong tay, nửa ngày không thốt ra một câu trả lời.

Hoàng Ly lo lắng, rõ ràng đã thoả thuận xong, đại tỷ còn ngần ngại cái gì đây?

Nàng dùng tay khều khều Hoàng Tước Nhi, kêu lên: “Đại tỷ tỷ!”

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt nhìn tiểu muội, thấy nàng nháy mắt với mình, vừa then vừa hoảng, cảm thấy không có dũng khí để nói với cha là mình rất hài lòng của thân này.

Ai ngờ Lão Thực cha không nghe thấy khuê nữ trả lời, cho rằng nàng không bằng lòng, sợ ủy khuất nàng, vội vàng nói: “Tước Nhi không bằng lòng thì coi như xong. Cha đi nói với Đại Đầu bá bá người.”

Nói xong đứng dậy muốn đi.

Hoàng Tước Nhi vừa nghe nóng nảy, vội đưa tay giữ chặt cánh tay Lão Thực cha, hấp tấp nói: “Đừng! Cha, ta... Ta thích. Ta...”

Lão Thực cha vừa nghe khuê nữ nói vui vẻ, cao hứng, lại ngồi xuống.

Hoàng Tước Nhi đã nói ra được điều khó nói, cảm thấy không còn cố kỵ gì nữa.

Rồi nhớ tới lời nhắc nhở của Đỗ Quyên, trở nên kiên định hơn chút.

Lại nhìn tính tình của Lão Thực cha, nếu mình không chủ động nói rõ ràng, nói không chừng hẳn sẽ làm việc này rối tung lên. Ngược lại tiểu muội Hoàng Ly rất thông minh nhưng còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, không thể tùy cơ ứng biến.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có trông cậy vào chính nàng.

Nàng xích tới gần Lão Thực cha, thò tay lấy một cọng cỏ khô trên đầu hẳn xuống, nghĩ hẳn dính lúc vào chuồng gia súc sáng nay, lại giúp hẳn vượt phẳng áo.

Lão Thực cha hưởng thụ khuê nữ hầu hạ, thập phần hạnh phúc, thấp giọng nói: “Tước Nhi, ngươi nói, ngươi có vui vẻ không? Ngươi nghĩ sao, cha sẽ nói như thế.”

Hoàng Tước Nhi thấp giọng nói: “Cha, vừa rồi ta nghĩ, gả cho Hạ Sinh cũng tốt. Sau này, ta ở cách vách, cha và nương có chuyện gì, lập tức có thể trở về hỗ trợ. Nếu nương không ở nhà, cha cũng không cần nấu cơm, ta đưa một chén lại đây là được. Lại có may vá gì đó, tắm rửa giặt giũ, ta cần mẫn chút, làm xong việc ở nhà chồng, còn ai không cho ta giúp nhà mẹ đẻ chứ? Hạ Sinh cũng sẽ không. Nói không chừng qua một hai năm nữa nương sinh tiểu đệ đệ, ta cũng có thể giúp chiếu ứng...”

Nàng nhẹ nhàng nói xong.

Lão Thực cha chỉ thấy quanh thân được một cỗ ấm áp vây quanh, rất ấm áp, tâm tư chất phác khô khan trở nên mềm mại, nổi ngọt ngào và chua xót không tên dâng trào, mắt trở nên ẩm ướt.

Hắn vụng về giơ tay, muốn sờ mặt khuê nữ.

Nhưng qua một mùa đông, hai gò má khuê nữ chẳng những trắng còn láng mịn, hẳn không dám đem bàn tay to thô ráp của mình sờ lên. Tay giơ lên lại rút về, ha hả cười láu lỉnh nói: “Khuê nữ ngoan! Thật là khuê nữ ngoan của cha!”

Đừng xem hẳn là Lão Thực. Hẳn nghĩ sao nói vậy.

Không giống Phùng thị luôn nghiêm chỉnh. Những lời như vậy, hẳn quyết sẽ không nói với khuê nữ. Trừ phi cảm xúc đặc biệt kích động mới có thể thoát ra một đôi lời.

Lập tức, Hoàng Ly thấy cha và tỷ tỷ như vậy, cũng đỡ nói: “Cha, ta trưởng thành cũng không gả cho người ta, sẽ ở nhà bồi cha. Ta mỗi ngày nấu đồ ăn ngon cho cha ăn, làm đồ mới, cho người ta ghen tỵ cha chết luôn! Hừ, có con trai không nổi sao?”

Nàng dỗ người không cần tiền vốn, bất kể hậu quả, bởi vậy há mồm là nói.

Hoàng Lão Thực lại thích nghe nhất, nghe hoài không chán, mừng rỡ ha hả cười.

Hoàng Tước Nhi thấy sự thành, lại dặn dò: “Cha, việc này người làm chủ đi. Đừng để cho gia gia nãi nãi trách nương. Người định, gia gia nãi nãi cũng không có cách nào.”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Đúng vậy. Định đi cha! Ta không nỡ để đại tỷ gả đi thật xa. Ngày trước nhị tỷ còn khen Hạ Sinh ca ca không sai đâu.”

Hoàng Lão Thực vội vàng hỏi: “Nhị tỷ người cũng nói Hạ Sinh tốt?”

Hoàng Ly mạnh mẽ gật đầu.

Hoàng Tước Nhi lại đem chuyện khi còn nhỏ Hạ Sinh trộm thịt cho nàng và Đỗ Quyên ăn nói ra.

Nhất thời Hoàng Lão Thực thêm ấn tượng tốt với con rể tương lai. Hạ Sinh như vậy căn bản là không giống con của Lâm Đại Đầu hẹp hòi kia nha, vậy hấn còn lo lắng gì? Cứ chờ con rể tương lai hiếu thuận đi!

Sự tình cứ như vậy định ra.

Hoàng Lão Thực tư thế mời phân ra khỏi phòng khuê nữ, rất giống gia chủ.

Hấn ngồi xuống bàn đối diện Lâm Đại Đầu, tặng hấn một cái, đường hoàng nói vài câu vô nghĩa trước, nào là không phải là hấn gian khổ nuôi khuê nữ, mà là hấn luyện tiếc gả đi xa, cho nên mới hứa cho Lâm gia.

Hấn nói, vợ chồng Lâm Đại Đầu hòa theo.

Cuối cùng, hai bên đều giai đại hoan hỉ, cửa thân này định tại chỗ.

Vợ Đại Đầu vội vàng mở túi ra, cầm một đôi vòng bạc ra cùng một cái khóa Kỳ Lân bằng vàng, nói là cho Hoàng Tước Nhi làm tín vật định thân. Đôi vòng thì không nói, cái khoá vàng nặng trịch, vàng chói, nhìn là biết đáng giá.

Lâm Đại Đầu giải thích, nói Hoàng gia thu lễ này coi như là hai nhà chính thức định thân. Mặt khác chuẩn bị đồ, đến lúc đó mời thân thích hai nhà đến công bố lễ đính hôn.

Hoàng Lão Thực thấy Lâm gia coi trọng như vậy, cao hứng mà không biết như thế nào cho phải.

Lâm Đại Đầu là một nông dân, sao trong nhà có vật như vậy?

Kỳ thật của cái Lâm gia không phải người thôn Thanh Tuyền có thể tưởng tượng. Lâm lão thái gia và Lâm lão thái thái bất hiển sơn bất lộ thủy, để con cháu tự kiếm tự ăn. Nhưng bất luận con cháu nào thành thân, bọn họ đều sẽ

giúp đỡ một khoản, không nhiều lắm nhưng đủ để thành gia lập nghiệp ở thôn Thanh Tuyền, xem như áp đáy hòm cho người thành gia làm vốn ban đầu.

Lâm Đại Đầu nóng lòng muốn định cửa thân này, dĩ nhiên muốn hạ vốn gốc, đem vốn ban đầu gia gia nãi nãi cho lúc mình thành thân khi xưa ra.

Hắn cũng không sợ, trong lòng hắn có một bài toán: tương lai mấy nhi tử thành thân, thái gia gia và thái nãi nãi khẳng định sẽ giúp đỡ, hắn có cái gì mà cho?

Giao tín vật xong, hắn cười nói: “Việc này hai ta nói vẫn không xong, còn cần bà mối. Ta đã thỉnh Khâu bà mục, buổi trưa qua nhà ta ăn, nói Tước Nhi không cần nấu cơm.”

Hoàng Lão Thực vui tươi hơn hờ gật đầu, không có gì là không hài lòng.

Vì thế, bà mối Khâu bà mục ở thôn Thanh Tuyền được mời đến, ở giữa làm thành cửa thân này.

Hạ Sinh nghe được tin này, miệng chưa từng khép lại.

Trước kia hắn tỉnh tỉnh mê mê, chưa thông suốt, nên không hề để ý.

Mấy ngày nay mọi người thương nghị việc hôn nhân của hắn và Hoàng Tước Nhi, đã không giống nhau.

Thiếu niên nhớ tới bộ dáng điềm đạm nho nhã của Hoàng Tước Nhi, trong lòng ngứa ngáy, êm ái, nhu tình lại ngọt ngào, lúc nào cũng không thể quên được Tước Nhi, đầu óc in đầy bóng dáng tú lệ kia.

Buổi trưa, Hoàng Lão Thực mang theo Hoàng Ly qua cách vách ăn cơm.

Hoàng Tước Nhi thẹn thùng không đi. Là Lâm Xuân và Hoàng Ly đưa cơm tới cho nàng ăn.

Hạ Sinh muốn đích thân đưa đi, bị Lâm Xuân cản.

Hắn cả giận nói: “Đã định thân mà ta vẫn không thể gặp? Ngươi mới bây lớn, quản nhiều như vậy làm cái gì?”

Lâm Xuân sầm mặt nói: “Chuyện còn chưa xong đâu. Ngươi lại như vậy, ta không đếm xỉa tới, coi ngươi làm thế nào.”

Hạ Sinh liền không lên tiếng.

Người đệ đệ này tuy nhỏ tuổi nhưng rất có chủ ý, bởi vậy hắn thật sợ bị bỏ mặc. Lại nói hắn cũng biết là sự tình cũng quả thật chưa xong, phía sau còn không biết như thế nào nữa.

Không nói đến Hoàng Lão Thực tiên trảm hậu tấu, định sẵn chung thân của khuê nữ, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không biết gì, còn đang thương nghị một mối hôn nhân khác.

Chính Diêm bà mới nói ra chuyện Thạch gia cầu hôn. Đầu tiên là cầu Hoàng Tước Nhi, lại bị Hoàng đại nương biến thành cầu Đại Nữ. Bởi vậy trở về thương nghị với Hoàng lão cha và vợ chồng con trai út.

Sau khi cả nhà cân nhắc phân tích, cảm thấy cửa thân này có thể kết.

Đầu tiên, Thạch gia có tay nghề thợ đá, tuy không nổi danh như Vương gia nhưng cũng là một cái nghề. Nông dân, có tay nghề và không có tay nghề, căn bản không thể so. Như Hoàng lão Nhi, tuy thu nhập bằng nghề mộc rời rạc nhưng so với đại ca hấn, Hoàng Lão Thực, mạnh hơn nhiều.

Tiếp theo, tiểu tử Thạch Phiến kia, mọi người đều biết, tính tình thành thật trung hậu.

Chỉ là, Phượng Cô luyến tiếc Đại Nữ. Nàng tưởng tượng ra tình hình khuê nữ lau nước mắt, bởi vậy không nguyện ý gả Đại Nữ đi xa.

Bởi vậy, cách một ngày Hoàng đại nương cho Diêm bà mới biết là đồng ý mối hôn sự này.

Diêm bà mới đại hỉ, nhiệt tình kêu Thạch gia dự bị sính lễ, qua một ngày tới cửa cầu hôn. 18 là ngày lành.

Hoàng đại nương cười hì hì đáp ứng.

Diêm bà mới bỗng nhiên do dự hỏi: “Ngày mai đi ngươi sang bên kia?”

Hoàng đại nương kỳ quái hỏi ngược lại: “Không sang thì ta đi đâu?”

Diêm bà mới nghĩ cũng phải, nói: “Vợ Lão Thực không ở nhà đâu.”

Nhắc tới con dâu cả Hoàng đại nương bực bội, bĩu môi nói: “Không ở nhà thì không ở nhà! Có chuyện của nàng sao?”

Diêm bà mới hiểu ý cười nói: “Cũng đúng, có lão nhân gia ngươi làm chủ là được rồi.”

Nàng cho rằng Hoàng đại nương thấy Phùng Thị không ở nhà mới đồng ý cửa thân này, trực tiếp bỏ qua con dâu cả quyết định mọi việc vì cho nàng biết tay, nên không nói gì, chỉ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng.

Diêm bà mới còn nói ngày 18, Hoàng Lão Thực nhất định phải đi.

Hoàng đại nương nghĩ, cháu gái định thân, đại bá cũng nên tới, liền nói đó là dĩ nhiên.

Vì thế, hai người cứ như vậy thoả thuận, ai nấy tự trở về chuẩn bị.

Đến ngày 18 tháng giêng, Hoàng gia rất náo nhiệt. Chẳng những rất nhiều thân thích thôn Cây Lê Câu tới, ngay cả khuê nữ Hoàng đại nương đã xuất giá nhiều năm, Hoàng Chiêu Đệ, cũng mang theo con trai cả Diêu Kim Quý tới.

Hoàng đại nương vội vàng kêu Tiểu Bảo đi gọi đại bá, cũng kêu Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đến.

Hoàng Tước Nhi nghe nói xong, trong lòng đột nhiên bắt đầu khẩn trương.

Không muốn đi, lại chột nghĩ, dù sao cha đã làm chủ đem mình hứa cho Hạ Sinh, ngay cả lễ đính hôn đều thu, nàng còn sợ gì?

Đi nhìn xem cũng tốt.

Nếu như không đi, quay đầu Lão Thực cha ứng phó không được, ra chuyện nữa thì không ổn.

Bởi vậy, nàng vừa phân phó Hoàng Ly chạy như bay đến cách vách, đem việc này nói cho Hạ Sinh và Lâm Xuân biết, vừa làm như không có chuyện gì, thu dọn một hồi.

Đợi Hoàng Ly trở về, ba cha con đi tới nhà bà nội.

Chương 147

Một Nhà Có Con Gái Trăm Nhà Cầu

Nhà cũ Hoàng gia hôm nay rất náo nhiệt.

Trong phòng bếp, chảo dầu “chi lạp” vang lên liên hồi, hương khí bay khắp nơi. Khách khứa đàn ông đàn bà ở rải rác trong phòng ngoài sân, nói chuyện phiếm, hoặc ngồi quan sát chung quanh. Tiếng nói tiếng cười truyền đến hàng xóm.

Hoàng Lão Thực mang theo hai khuê nữ tới, nhận được sự chú ý chưa từng có của mọi người.

Cả nhà tiêu cữu thôn Cây Lê Cầu không cần phải nói, lời Hoàng Tước Nhi đến bên cạnh. Mà đại cô Hoàng Chiêu Đệ lần này tới trong núi, cũng chứa một ít tâm tư. Đó chính là mang nhi tử đến xem mắt 2 đứa cháu gái, Đại Nữ và Hoàng Tước Nhi. Nếu có duyên hợp mắt thì thân càng thêm thân. Tối qua 2 mẹ con đã nhìn qua Đại Nữ, hiện tại chỉ còn lại Hoàng Tước Nhi.

Bởi vậy, cha con Hoàng Lão Thực phụ nữ vừa đến, người từng gặp mặt hay chưa gặp mặt, đều đưa ánh mắt về phía Hoàng Tước Nhi, ngay cả tiểu Hoàng Ly cũng bị người ta nhìn chăm chăm.

Nhìn như vậy, mọi người càng tán thưởng Hoàng Tước Nhi hơn.

Hoàng Tước Nhi và Đại Nữ là chị em họ, bộ dạng có chút giống nhau, tính cách cũng tương tự, đều văn tĩnh ít lời.

Nhưng cẩn thận so sánh, rất rõ ràng có sự khác biệt.

Đại Nữ bốn phận đoan trang, đại khái ngày thường không đùa giỡn với tỷ muội, quen trầm ổn, cử chỉ có vẻ câu nệ, luôn sụp mí mắt nên thiếu đi sự phấn chấn của thiếu nữ.

Lúc Hoàng Tước Nhi chưa tới, tính cách ấy của nàng không rõ rệt, mọi người đều khen nàng đoan trang biết lễ. Sau khi Hoàng Tước Nhi đến, dưới sự so sánh, ưu điểm của nàng trở thành khuyết điểm.

Lại nhìn Hoàng Tước Nhi, cũng im lặng nhưng ánh mắt lạnh lợi chuyển động, hoặc miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đều làm cho người ta cảm thấy nàng nhu hoà xinh xắn. Lơ đãng nhovn một nụ cười nhẹ, lộ ra vài răng nhỏ, càng làm trước mắt sáng ngời, cảm thấy nàng linh hoạt hẳn lên.

Còn nữa, xiêm y của tỷ muội các nàng đều do Đỗ Quyên thiết kế. Cô áo, tay áo, ống quần, eo lưng, đều được xử lý đặc biệt, không giống xiêm y bình

thường thẳng đuột xuống: eo lưng thu nhỏ lại, cổ tay áo và ống quần cũng thu nhỏ lại, hoặc dùng dây lưng thắt cái nơ con bướm, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, tiện làm việc lại không mất đi nét giản tiện xinh đẹp.

Trước khi ra khỏi cửa, nàng cố ý tìm bộ xiêm y cũ có miếng vá thay vào.

Nhưng là, tỷ muội các nàng vá xiêm y cũng đặc biệt: cũng không quy củ vá một miếng vải vuông vào, mà dùng một miếng vải cùng màu, cắt thành hoa cỏ hoặc là những động vật nhỏ khâu lên, làm cho người ta không thấy đó là miếng vá, mà cho là thêu lên trang trí, rất có đặc sắc riêng.

Bởi vậy, dù là xiêm y vải thô mang miếng vá, mặc trên người thiếu nữ 12 tuổi mới phát dục, cũng khó che lấp vẻ tú lệ yếu điệu, không ai không khen ngợi.

Diên tử và Diêu Kim Quý không đòi mắt được.

Diêu Kim Quý, tên như ý nghĩa, đương nhiên rất “Kim Quý”.

Đứa nhỏ ở tiểu hộ, có rất nhiều đứa được thân nhân đặt ở lòng bàn tay nuông chiều.

Diêu Kim Quý như Tiêu Bảo ở trước mặt Hoàng đại nương, rất được gia gia nãi nãi sủng ái, còn đưa hấn đi tư thực đọc sách, nhận biết vài chữ. Đáng đáp lớn lên cũng không sai, thực tuấn tú, cử chỉ lại nhã nhặn, thoát nhìn như thư sinh.

Nên hấn có chút mắt cao hơn đầu, không để vào mắt những cô gái bình thường.

Năm nay hấn 16 tuổi, cùng nương đến nhà bà ngoại, đối với người gọi là biểu muội thật không ôm hy vọng quá lớn. Nào ngờ thấy Hoàng Tước Nhi, hấn lập tức động tâm.

Diên Tử là cháu trai tiểu cữu của Đỗ Quyên. Lúc trước nương nó và nãi nãi đều nhìn trúng Hoàng Tước Nhi, hôm nay đến là muốn định thân. Hấn là điển hình trẻ con trong núi, rất rắn chắc đôn hậu.

Không nói đến người lớn nghĩ như thế nào, 2 thiếu niên đều ở tuổi “biết háo sắc mà mộ thiếu gái”*, thấy Hoàng Tước Nhi như vậy, sao có thể không thích!

* Âm chỉ con trai đến tuổi yêu đương, biết ái mộ thiếu nữ xinh đẹp.

Hoàng Tước Nhi bị người nhìn đến chịu không nổi, chủ động đi phòng bếp hỗ trợ.

Nàng đi ra ngoài, sau lưng còn có hai đôi mắt dõi theo.

Lại nói Hoàng Chiêu Đệ cùng các phụ nữ khác ở một bên nhàn thoại. Nghe ý tứ các nàng đều vì Hoàng Tước Nhi mà đến, không khỏi cả kinh.

Nàng vội vàng đứng dậy đi tìm nhi tử, hỏi ẩn tượng của hấn đối với Đại Nữu và Hoàng Tước Nhi.

Diêu Kim Quý ngạo mạn nói, Tước Nhi biểu muội nhìn không tề lắm.

Hoàng Chiêu Đệ hiểu ý nhi tử, biết hấn có chút kiêu ngạo. Lời này nghe qua như không thêm để ý, kỳ thật là đã nhìn trúng Tước Nhi.

Nàng vội la lên: “Ái dà! Ông ngoại ngoại muốn đem Tước Nhi hứa cho Điền Tử đó.”

Diêu Kim Quý nghe xong lập tức thu hồi thần thái không thêm để ý, nhú mày hỏi: “Đã định rồi?” Trách sao nhiều người tới như vậy.

Hoàng Chiêu Đệ lắc đầu nói còn phải thương lượng với đại cữu hấn.

Diêu Kim Quý mới yên lòng, nhắc nhở nói: “Nương và đại cữu là chị em, còn không so được với người bên ngoài? Lại nói nhi tử... Hừ!” Tuy hấn chưa nói trắng ra nhưng ý tứ thật rõ rệt: hấn còn không sánh bằng một tiểu tử lớn lên ở vùng núi hẻo lánh sao?

Hoàng Chiêu Đệ gật đầu, vội thấp giọng nói: “Nương đi nói với bà ngoại ngoại.”

Nàng vội vàng đi tìm Hoàng đại nương, đem ý cầu thân nói ra.

Hoàng đại nương nghe xong thập phần ngoài ý, oán giận nói: “Sớm không nói?”

Bà không nghĩ tới đứa cháu ngoại xuất sắc này đến xem mắt, bằng không, giá nào cũng không đem Đại Nữu định đi ra ngoài, cũng sẽ không đáp ứng đem Tước Nhi hứa cho cháu trai nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ tuy rằng thân, còn có thể thân hơn khuê nữ của mình?

Nhưng thân thích Cây Lê Câu đều tới, bà không thể đuổi người đi.

Hoàng Chiêu Đệ ngượng ngùng, nghĩ rằng tới qua tới đây rất trễ, không thấy 2 cô cháu gái, cũng không biết nhi tử có nhìn trúng các nàng hay không, sao có thể nói trước chứ.

Hoàng đại nương phát sầu, kêu Tiểu Thuận lặng lẽ ra ngoài gọi Hoàng lão cha, mời người đến phòng ở bên hông nhà, đem việc này nói với hấn.

Tuy Hoàng lão cha cũng kinh ngạc, nhưng không bỏ lỡ chủ trương.

Hấn suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: “Làm như vậy “

Hấn kê tai thấp giọng nói nhỏ với Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương nghe xong liên tục gật đầu, sau đó về phòng.

Bà kêu em dâu nhà mẹ đẻ, cháu vợ, còn có khuê nữ Hoàng Chiêu Đệ qua một bên, cười nói: “Thật không nghĩ tới, các ngoại đều xem trọng Tước Nhi. Một là nhà mẹ đẻ của ta, một là khuê nữ của ta. Ta cũng không tiện thiên vị

ai. Tước Nhi là khuê nữ lão Đại, thì do hấn đến tuyền. Hấn nói nhìn trúng người nào là người đó. Các người cũng đừng trách, đây là nhân duyên, cũng là mệnh ...”

Mọi người đều cười, nói sao có thể chứ, vậy thì nghe lão Đại.

Trong tâm tư đều chửi thầm đối phương, trách nàng chặn ngang một cước.

Hoàng đại nương thấy mọi người đều đồng ý, nhẹ nhàng thở ra, vội đi ra ngoài gặp Hoàng lão cha, kêu hấn nói với Hoàng Lão Thực.

Phượng Cô đang ở phòng bếp nấu cơm, vì vào phòng lấy đồ nên nghe những lời này, trong lòng chua chát. Trở lại phòng bếp, không nhận được đánh giá Hoàng Tước Nhi.

Thì ra nàng cũng thấy Diêu Kim Quý tốt, hối hận ngày hôm qua nóng vội. không nên nhanh chóng đáp ứng việc hôn nhân với Thạch gia. Nếu trễ nữa ngày, đem Đại Nữ hứa cho đứa cháu này, thật là tốt biết bao!

Nhưng nàng cũng chưa chết tâm, muốn tìm cơ đẩy lui việc hôn nhân với Thạch gia, rồi gả Đại Nữ cho Diêu Kim Quý.

Ai ngờ nghe xong lời bà bà nói, nàng hoảng hốt toát mồ hôi lạnh.

Vạn hạnh không có nói ra, bằng không chị chồng nhìn trúng Tước Nhi, nàng lại đem Đại Nữ đưa lên, quay đầu bị cự tuyệt, đó không phải là quá mất mặt!

Vừa thấy may mắn, lại thấy không phục, lại thêm đánh giá Hoàng Tước Nhi.

Nhìn ngang nhìn dọc bộ dạng Hoàng Tước Nhi đều không êm dịu như Đại Nữ, so ra không giỏi bằng Đại Nữ, không nghĩ ra nàng còn chưa trưởng thành, sao lại được nhiều người nhớ thương như vậy.

Lại nói trong nhà chính, Hoàng lão cha tiếp nhà tiểu cữu và nam khách ngồi uống trà. Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị hai huynh đệ cũng ngồi đó. Diêu Kim Quý và Điền Tử ngồi trên băng ghế nhỏ.

Lúc này, Hoàng đại nương đi ra bên tai Hoàng lão cha nói nhỏ vài câu.

Hoàng lão cha tăng hắng một cái, nhìn qua mọi người cười nói: “Một nhà có con gái trăm nhà cầu, từ trước tới bây giờ đều là như vậy. Trước mắt hai nhà đều cầu Tước Nhi, đều là thân thích, chúng ta cũng không tiện nhúng tay. Còn có Lão Đại đã ở riêng sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ hấn cũng nên do hấn làm chủ.”

Hoàng đại nương đứng bên cạnh hấn, liên tục cười làm lạnh gật đầu.

Hoàng lão cha lại chuyển hướng về Hoàng Lão Thực, nói: “Lão Đại, hôm nay tiểu cữu nãi nãi người và tỷ tỷ người đều coi trọng Tước Nhi, cùng lúc cầu thân cho Điền Tử và Kim Quý.”

Hắn chỉ về phía 2 thiếu niên ngồi bên dưới, cười nói: “Đều là những đứa bé ngoan. Người làm cha thì người chọn con rể. Người chọn lựa, bọn họ cũng không hai lời. Đều là thân thích, có lời gì nói thẳng, đừng ra bên ngoài nói.”

Tiểu Cửu gia ha ha cười nói: “Kia sao có thể chứ! Lão Đại, khuê nữ là của người, con rể cũng do người chọn lựa. Thích gả cho ai, người bên ngoài cũng không lời gì để nói.”

Mọi người sôi nổi gật đầu, nói đùa vài câu.

Mặt 2 thiếu niên ngồi dưới đất đều đỏ.

Hoàng Ly đang chơi với Tiểu Thuận nhưng luôn chú ý động tĩnh, vừa nghe lời này, cũng không chơi, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Lão Thực cha, như khi leo cây leo lên đầu gối hắn, ngồi gọn trong lòng hắn, hai mắt long lanh quét nhìn mọi người.

Hoàng lão cha thấy vẻ mặt đại nhi tử kinh ngạc, tưởng hắn chưa bao giờ được người nâng lên như vậy, con dâu lại không có mặt, việc này phải do một mình hắn chủ trương, có chút khó khăn.

Nhưng tình thế trước mắt, hai người bọn họ không tiện nhúng tay, chỉ phải nhắc nhở nói: “Cũng không cần người lập tức cho lời chắc chắn. Các thân thích không dễ dàng tụ tập một chỗ, trước tiên nói một chút, quay đầu người nghĩ xong, sẽ nói cho nương người biết.”

Đây là lo lắng hắn không nói, sợ đắc tội với thân thích.

Đứng ra không nên trước mặt nhiều người nói đến chuyện này, nhưng hai nhà câu thân tới cùng một lúc, có chút lời tắt yếu nên giáp mặt nói rõ ràng. Về phần kết quả chọn lựa, dĩ nhiên không thể nói ngay mặt, nhất định phải lảng lẽ nói, để người bị cự tuyệt đỡ mất mặt.

Hắn vì nhi tử suy xét thực chu toàn, nhưng nhi tử hiển nhiên không thể lĩnh hội thâm ý của hắn.

Từ lúc Hoàng Lão Thực nghe cha nói, vừa kinh hoảng vừa giật mình. Xem trận thế này, đều tới vì khuê nữ mình, quả nhiên con gái mình đoán không sai.

Hắn vốn không phải là người nghĩ sâu, vừa đến đã đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, thứ hai nữa là Hoàng lão cha vừa rồi đã nói, khuê nữ là của hắn, con rể do hắn chọn, vậy hắn còn lo lắng gì?

Rồi nghĩ, nhiều người đều hiếm lạ khuê nữ hắn, sống mấy chục năm rồi cũng chưa hãnh diện như hôm này. Sự đắc ý không cần thận đã biểu lộ lên mặt, miệng cười toe toét như hoa.

Hắn dùng sức muốn khép miệng lại, nhưng không thể.

Cuối cùng đành phải buông tha, nhe răng, vui tươi hơn hờ, lại không so đo áy náy hướng mọi người nói: “Việc tốt như vậy? Tước Nhi đã hứa cho người ta rồi!”

Mọi người nghe xong ngẩn ngơ, nửa ngày phản ứng không kịp.

Vẫn là Hoàng lão cha lên tiếng đầu tiên, không tin hỏi: “Hứa cho người ta? Hứa cho nhà ai? Sao không nghe người nói? Vợ người làm chủ hứa?”

Hắn hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, đầu mâu cuối cùng cũng chĩa vào Phùng thị.

Hoàng Lão Thực lắc đầu như trống bỏi, nói: “Không phải. Nương Tước Nhi không có ở nhà. Là ta, ta đem Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh Lâm gia cách vách. Ta muốn đợi khi nương Tước Nhi trở lại mới mời thân thích hai nhà đến uống thân rượu...”

Chương 148

Bức Lui Thân

Hoàng đại nương không chờ hấn nói xong, liền bén thanh chất vấn: “Đây là chủ ý của vợ ngươi phải không? Biết là nàng không phải là thứ tốt gì! Nàng là cố ý sai sử ngươi ra mặt, nàng co vòi rút cổ trốn nhà mẹ đẻ. Ta phi! Tưởng đẹp! Nàng mơ tưởng! Đừng nghĩ cứ như vậy đem Tước Nhi hứa cho người...”

Hoàng đại nương tức điên rồi, có cảm giác như bị Phùng Thị lườm gạt.

Bà nghĩ, không có con dâu cả sai sử, chỉ bằng tính cách như đầu gối của Lão Thực, như thế nào cũng không có can đảm đem khuê nữ hứa cho người ta.

Hoàng Lão Thực thấy quả nhiên nương trách vợ, lần này bị Lâm Xuân đoán trúng, không khỏi vừa vội lại hoảng, hai tay quơ loạn nói: “Không phải vợ ta. Là ta, là ta đem Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh. Ta chỉ muốn, ta không có nhi tử, đem khuê nữ hứa được gàn chút, tương lai cũng dễ chiếu ứng chúng ta.”

Nhất thời Hoàng đại nương im lặng.

Bởi vì lý do này thực đầy đủ.

Đám người nhà tiểu cữu, một số trốn ở trong buồng áp tai nghe lén, đều bưng tỉnh đại ngộ, tuy không cam lòng, cũng không thể nói gì hơn.

Nhưng Hoàng lão cha cũng không để ý. Hấn triệt đề phẫn nộ.

Sắc mặt hấn âm trầm nhìn chằm chằm Hoàng Lão Thực, lạnh giọng hỏi: “Ngươi mới vừa nói, đợi nương Tước Nhi trở về mới mời rượu, đó chính là nói, việc này còn chưa định xong?”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Đã định. Ta đã thu lễ đính hôn của Lâm gia rồi. Là một đôi vòng bạc, còn có khóa vàng, rất nặng đó.”

Trong giọng nói không khỏi mang theo chút khoe khoang, không phải khoe lễ vật đáng giá, mà là khoe Lâm gia đối coi trọng cửa thân này.

Hoàng lão cha kiên quyết ra lệnh: “Lui đi!”

“A?” Hoàng Lão Thực nghe xong ngẩn ngơ, “Định rồi làm sao mà lui?”

Hoàng lão cha chọt vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Ta kêu ngươi đi lui!”

Hoàng Lão Thực vội la lên: “Cha, không phải người vừa nói, khuê nữ là của ta, việc hôn nhân nên do ta làm chủ sao? Sao ta chọn con rể, lại bắt ta lui?”

Hoàng lão cha giận công tâm, trước mắt bỗng tối đen.

Đứa con bất hiếu này!

Cho hắn làm chủ, là chỉ được làm chủ trong phạm vi mình cho phép thôi.

Ai cho phép hắn tự chủ trương?

Hắn cố trấn định lại, đợi qua cơn choáng váng mới găm rú Hoàng Lão Thực, nói: “Ta kêu người đem thân lui cho ta! !”

Hoàng lão Nhị biết rõ tâm tư của cha: biết hắn coi chuyện Lâm gia trở thành thông gia là một phe với Phùng Trường Thuận. Tuy không dám đắc tội nhưng tuyệt đối không thân cận. Việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Lâm Xuân hắn còn đang tìm mọi cách ngăn cản kìa, đâu cho phép lại đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh. Nếu đại ca không lùi cửa thân này, không chừng lão gia tức chết!

Bởi vậy, hắn vội vàng nháy mắt Hoàng Lão Thực ra dấu nói: “Ca, cửa thân này không thể kết. Mau về lui đi!”

Nhưng Hoàng Lão Thực đâu hiểu những cong queo bên trong.

Trước giờ hắn luôn không hiểu ý người khác, căn bản không thể hiểu tâm tư của lão cha.

Lại có, Đỗ Quyên từng dặn dò, nếu nãi nãi nàng đem tỷ muội các nàng hứa cho ai, đánh chết hắn cũng không thể đáp ứng, bằng không người chết chính là tỷ muội các nàng. Hoàng Ly cũng nói, nếu hắn đáp ứng nãi nãi, các nàng sẽ không ở nhà nữa, sẽ trốn vào núi.

Cho nên, hắn căn bản không dám nhận lời đệ đệ.

Không chờ hắn trả lời, tiểu cữu cũng nói chuyện.

Tiểu cữu căn bản cảm thấy không thể trông cậy vào cửa thân này, nhưng thấy thái độ của tỷ phu, lại thấy sự tình còn có chuyển cơ, bởi vậy khuyên Hoàng Lão Thực nói: “Cháu ngoại, cậu chen miệng một câu: nghe cha người. Xem người làm cho cha người tức giận như vậy. Nếu có thể nào thì phải làm sao bây giờ?”

Vẻ mặt Hoàng Lão Thực đau khổ nói: “Không được a, tiểu cữu cữu. Ta...”

Một lời chưa xong, Hoàng lão cha ném chén trà trên tay về phía hắn.

Hoàng Ly đang ngồi trong lòng Lão Thực cha nhất thời thét chói tai.

Hoàng Lão Thực giật mình, vội cong hai tay bảo vệ khuê nữ, chén trà kia đập vào cánh tay hắn. Nước trà còn nóng hổi hắt lên người hắn, có chút hắt lên đầu Hoàng Ly.

Hoàng Ly khóc lớn lên, thanh âm chấn động cả mái ngói.

Hoàng Lão Thực vội ôm Hoàng Ly đứng dậy, vừa dùng tay lau nước trà trên đầu nàng, vừa dỗ nói: “Không nóng, không nóng! Cha giúp ngươi thôi một chút. Khuê nữ ngoan nga! Đừng khóc! Cha giúp ngươi thôi, hô “

Hoàng lão cha hô to: “Ngươi mau lui cửa thân này, bằng không lão tử đánh chết ngươi!”

Hoàng đại nương cũng mắng không ngừng, rồi tiếng mọi người khuyên can, trong nhà chính náo loạn không ra bộ dáng gì nữa.

Đáng tiếc, thanh âm của bọn họ cũng không sánh bằng Hoàng Ly.

Tiếng khóc Hoàng Ly bén nhọn và não lòng, không khác gì tiếng khóc của Đỗ Quyên khi còn nhỏ. Bởi vậy Hoàng Lão Thực căn bản không nghe thấy lời cha mẹ nói, chỉ một lòng dỗ dành khuê nữ.

Tại Hoàng đại nương chấn động ong ong, tiến lên mắng Hoàng Ly: “Gào, gào tang a! Ta và gia gia ngươi còn chưa chết đâu, ngươi liền gào? Chiêu Đệ lại đây! Ôm cháu gái ngươi vào trong phòng đi.”

Bà ngại Hoàng Ly vương bận, muốn ôm nàng đi nơi khác, dễ dàng thu thập đại nhi tử.

Hoàng Chiêu Đệ liền đi tới ôm Hoàng Ly, vừa khuyên đệ đệ, kêu hấn từ hôn.

Hoàng Ly đâu chịu cho nàng ôm, hai tay gắt gao vòng lấy cổ Lão Thực cha, vừa khóc vừa kêu “Về nhà! Về nhà! Cha, ta muốn về nhà!”

Hoàng Lão Thực bị khuê nữ khóc nháo, đầu óc choáng váng, hoàn toàn loạn hết, lung tung đáp: “Về nhà, cha mang ngươi về nhà! Đi, về nhà...”

Rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hoàng lão cha hô to: “Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Hoàng đại nương cũng hô to: “Lão Đại, ngươi không được đi!”

Diêu Kim Quý vốn ngồi gần cửa, thấy nháo lên liền đứng lên, nín chặt cánh tay Hoàng Lão Thực nói: “Đại cữu, ngươi nhường ông ngoại một chút đi. Ông ngoại tức giận đến mặt mũi trắng bệch...”

Hoàng Ly đột nhiên cất cao thanh âm, khóc lớn nói: “Về nhà”

Rồi vung loạn hai tay, “Ba” một tiếng, đánh Diêu Kim Quý một bạt tai.

Diêu Kim Quý ngạc nhiên, không dám tin nhìn tiểu biểu muội, bàn tay không tự chủ buông thõng xuống, Hoàng Lão Thực nhân cơ hội chạy ra sân.

Lão Thực cha bị Hoàng Ly khóc đến không chịu nổi, nào còn để ý đến cha mẹ, liền thanh dỗ dành nói: “Về nhà ! Về nhà ! Ta về nhà ...” Trong lòng, trong mắt hấn chỉ có tiểu khuê nữ này, trong trong ngoài ngoài người làm cái

gì, nói cái gì, hấn toàn không nghe thấy, cũng không phát hiện, nói cách khác nghe thấy, nhìn thấy cũng không để ý.

Ra tới sân, Hoàng Ly mới khóc nhỏ giọng chút.

Tiếng khóc nhỏ đi, chợt nghe phía sau Hoàng lão cha giận dữ hét: “Lão Đại, nếu người không lui cửa thân này, lão tử không nhận đứa con trai này nữa.”

Hoàng Ly vội vàng ghé sát vào tai cha nói: “Không thể lui.”

Hoàng Lão Thực trôi chảy đáp trả nói: “Không thể lui nha, cha!”

Hoàng lão cha giận sôi lên, thân mình lung lay, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hấn không thể nhìn được nữa, từ trong nhà lao, tiện tay quơ lấy cây chổi dựng sau cửa, đuổi theo đại nhi tử.

Hoàng Ly quay đầu nhìn thấy, giật mình vội hô: “Cha, chạy mau!”

Hoàng Lão Thực nhìn lại, cũng giật mình, quả nhiên nhanh chân chạy ra ngoài đường.

Hấn sợ cha dưới cơn giận sẽ không từ thủ đoạn, đánh tiểu khuê nữ. Còn có, đây cũng là các khuê nữ lúc trước dạy hấn biện pháp ứng phó, nói lúc gia gia nãi nãi sinh khí mắng người, chạy đi là vô sự. Nếu ngăn trước mắt, bọn họ càng mắng càng sinh khí.

Lão Thực cha nhớ tới mỗi lần Hoàng Ly bị Phùng Thị đánh chửi, đều chạy nhanh hơn con thỏ nhanh, trốn đi nhà tiểu di, đợi qua con lại trở về. Bởi vậy cảm thấy biện pháp này không sai.

Vốn không nhớ ra, trước mắt bị Hoàng Ly thúc giục, không tự chủ liền chạy.

Lại nói Hoàng Tước Nhi đang ở phòng bếp hỗ trợ thái rau, nghe nhà chính truyền đến động tĩnh, tim đập rộn lên, đây là dấu hiệu nháo lên?

Trước đó có thể không để ý tới, nhưng khi nghe thấy gia gia kêu lên hai chữ “từ hôn” thì tâm nàng trĩu xuống, cũng mặc kệ việc trên tay, đem dao phay ném một cái, chạy tới phòng chính đứng ở cửa, xem Lão Thực cha ứng phó thế nào.

Diêu Kim Quý ngồi ở cửa, thấy nàng tới, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng đánh giá, dò xét xem nàng nguyện ý từ hôn hay không muốn từ hôn.

Hoàng Tước Nhi không chú ý hấn, chỉ nhìn chăm chăm Lão Thực cha.

Thấy Lão Thực cha bị gia gia ném một ly trà, sau đó Hoàng Ly ôm khóc nháo chạy đi, nàng cũng vội vàng đi theo.

Hoàng lão cha cầm gậy đuổi theo nhi tử, Hoàng Tước Nhi dĩ nhiên cũng chạy theo.

Việc này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đều giận đến run rẩy
Phản, phản rồi!

Thằng con, Lão Thực, làm phản rồi!

Đối xử như vậy với cha mẹ là chuyện chưa từng có.

Bọn họ càng tin là việc này nhất định do Phùng Thị dạy, đều do nàng xúi giục đại nhi tử ra mặt, còn nàng lại trốn đi nhà mẹ đẻ, còn đem Đỗ Quyên đi theo. Chính là như vậy!

Hoàng đại nương đứng ở cửa, vỗ tay mắng to không ngừng, kêu nhi tử trở lại.

Hoàng Lão Thực đâu chịu trở về để bị đánh mắng, chạy như bay.

Hoàng lão cha cầm gậy muốn đuổi theo, bị tiểu cửu gia gia kéo lại.

Qua trận náo loạn này, hàng xóm hai bên Hoàng gia, thậm chí các hộ gia đình trước sau đều vọt tới cửa xem náo nhiệt.

Tuy cha quản con là thiên kinh địa nghĩa, nhưng việc này thật nếu nói ra...

Nói ra không chiếm lý nha!

Đang tốt lành cùng người định thân, hiện tại bắt từ hôn, nói sao cũng không chiếm lý.

Cho nên, tiểu cửu gia giữ chặt Hoàng lão cha, khuyên hắn đừng nổi lửa, về thương lượng trước xem việc này phải làm thế nào, “Nhi tử là của ngươi, hắn chạy không thoát, ngươi còn sợ không quản được? Còn có, Tước Nhi còn nhỏ mà, không phải lập tức gả ngay. Từ hôn không phải là việc nhỏ, phải thương lượng từ từ làm. Lâm gia không dễ trêu vào.”

Hoàng lão cha nghe lời này, mới tỉnh táo lại.

Mặt khác, Hoàng Chiêu Đệ cũng khuyên Hoàng đại nương, nói: “Nương, đừng tức giận. Đợi lát nữa ta mang Kim Quý tới nhà đại đệ khuyên nhủ hắn. Đều là người một nhà, có lời gì thì nói rõ ràng. Vừa đánh vừa mắng làm cho người ta chê cười.”

Nàng nghĩ thâm, là tỷ đệ, không có gì nói không xong.

Còn có, trước đây đại đệ chưa thấy qua Kim Quý, mới coi trọng con trai Lâm gia. Chỉ cần nàng mang Kim Quý tới nhà đại đệ, hắn thấy tiền đồ của đứa cháu bên ngoại này, khẳng định sẽ đồng ý từ hôn, đem Tước Nhi hứa cho Kim Quý.

Tiểu cửu nãi nãi nhìn ra tâm tư của Hoàng Chiêu Đệ, nhin không được bực bội.

Nhưng nàng không có cách nào. Người ta là chị em, con bọn họ là con cô con cậu. Mà Hoàng Lão Thực và con mình là anh em họ của đời trước, quan hệ có chút xa.

Quá tức nên thì thâm với đại cữu nãi nãi, nói cô cháu ngoại có tâm tư với nhà Lão Thực. Nếu sớm biết được chuyện này, đêm 14 nên để tử phu định sẵn việc này, để bây giờ sinh ra nhiều chuyện.

Đại cữu nãi nãi nghe xong buồn cười, khuyên nàng đừng nóng vội, việc này còn chưa biết chắc đâu.

Trong lòng nàng rất cao hứng.

Vì sao?

Bởi vì chuyện này nháo lớn, kéo Lâm gia vào, mặc kệ kết quả thế nào, chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân đừng nghĩ sẽ thành, Nguru Nhi, cháu trai của nàng sẽ có cơ hội cùng Đỗ Quyên định thân ...

Thật là ai cũng tính kế.

Đúng lúc này, chợt nghe có người eo éo nói: “Yêu, đây là làm sao? Đại nương, sao lại nháo lên vậy? Ta thấy Đại điệt tử (cháu cả) mang theo hai khuê nữ chạy. Định thân cho khuê nữ hần, hần làm cha không có mặt là không được đâu.”

Chương 149

Nhị Phòng Hoàng Gia Bị Nhục

Trong sân Hoàng gia, người lớn đang thì thầm, nghe lời này đồng loạt ngẩng đầu.

Thì ra là Diêm bà mới tới, phía sau là Thạch gia, có cha mẹ Thạch Phiến và Thạch Phiến, cầm gùi kéo rổ, phía trên phủ kín bằng vải đỏ. Mỗi người đều mang đầy vẻ vui mừng.

Mọi người giật mình, đây là tới đính hôn với Đại Nữ.

Việc này tới qua mọi người mới nghe hai cụ Hoàng gia nói, bởi vậy bất giác kinh ngạc.

Nhưng đợi đã, bà mới kia nói cái gì?

Hoàng đại nương còn chưa nghe rõ, cho rằng Diêm bà mới nói là đại nhi tử không gặt đầu, bọn họ là gia gia nãi nãi không thể một mình làm chủ đem cháu gái hứa cho người khác. Nàng tưởng nói đến chuyện hứa hôn của Diêu Kim Quý và Điền Tử, lòng đang trên lửa, cả giận nói: “Hắn không ở cũng hứa như thường! Cháu gái lão nương muốn hứa cho ai thì hứa cho người đó!”

Hoàng Chiêu Đệ cũng không nghĩ nhiều, vội vàng khuyên Hoàng đại nương: “Nương, bớt nóng. Trước hết mời Diêm thím đi vào, giải quyết chuyện này trước.”

Hoàng đại nương cũng hiểu được nặng nhẹ, hướng hồ người Thạch gia còn nhìn nên gặt gặt đầu.

Ai ngờ Diêm bà mới lại gấp , cho rằng Hoàng Lão Thực không đáp ứng việc hôn nhân với Thạch gia, cho nên Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đuổi đánh con trai, bây giờ còn muốn lướt qua đại nhi tử giúp cháu gái định thân.

Vậy thì làm sao mà được chứ?

Đây không phải là kết thân mà là kết thù.

Vốn việc này đã gạt Phùng Thị, nếu Hoàng Lão Thực cũng không gặt đầu, nàng sợ tương lai hai người này không chịu nhận lời.

Cho nên, nàng lắc lư cái eo bép phì đến trước mặt Hoàng đại nương, khuyên nhủ: “Đại nương, có lời gì thì từ từ nói, nên mời Lão Thực tới đi. Vợ hắn không ở nhà, nếu hắn cũng vắng mặt, thì không thích hợp đâu!”

Hoàng đại nương nghe xong không kiên nhẫn, thầm nghĩ người thật là 'bất chớ đi cày', xen vào việc của người khác. Người chỉ cần quản cửa thân của Đại Nữu thì tốt rồi, nhìn chăm chăm vào khuê nữ lão Đại gia làm gì chứ?

Bởi vậy phát tay nói: “Mặc kệ hă, chúng ta vội chuyện của chúng ta. Chuyện nhà của lão Đại lát nữa lại nói, đã có ta và cha hă làm chủ.”

Diêm bà mỗi hồ đồ, nói: “Đã đến trước mặt rồi còn chờ gì nữa? Đợi lúc nào mới đi? Lão Đại không ở đây, Thạch gia không thể yên tâm.”

Hoàng đại nương phát hỏa, nói: “Thạch gia không cưới khuê nữ của hă, cần hă tới làm gì?”

Trong lòng Diêm bà mỗi cảm thấy không ổn, hỏi thẳng: “Tước Nhi không phải là khuê nữ lão đại nhà các người sao? Đây là chuyện gì?”

Hoàng đại nương cũng cảm thấy không ổn, mờ mịt hỏi: “Tước Nhi thì dính líu gì?”

Diêm bà mỗi chân động, nói: “Không phải đã nói rồi, đem Tước Nhi hứa cho Thạch Phiến sao?”

Sai lầm ở chỗ nào đây?

Thạch Phiến hoảng sợ, vội vàng khều khều nương mình.

Nương Thạch Phiến cũng luống cuống, nhanh chóng tiến lên phía trước nói: “Chúng ta cầu là... Là cháu gái thứ hai của nhà các người, Hoàng Tước Nhi. Hoàng thím người đã đáp ứng rồi.”

Hoàng đại nương nghe xong trước mắt bỗng tối đen, thiếu chút ngã quỵ.

“Loảng xoảng!”

Trên bậc thang một thanh âm vang lên.

Mọi người xoay người nhìn lại, là Phụng Cô đang đứng dưới mái vòm cong cong nối nhà bếp và phòng khách. Dưới đất bên cạnh chân là cái muôi.

Nàng nghe tiếng nói chuyện bên ngoài. Biết Thạch gia đến, nghĩ nàng là nương đang gái, như thế nào cũng phải đi ra tiếp đón một tiếng, nên đổi một khuôn mặt tươi cười đi ra, ngay cả muôi cũng quên bỏ lại.

Ai ngờ nghe thấy lời của Diêm bà mỗi và bà bà.

Nhất thời giận dữ, phần hận, hỏi hận các loại cảm xúc đồng loạt xông lên đầu, máu cũng xông lên. Tuy giận muốn giết người, nhưng cả người phát run, như nhũn ra, đứng không vững, tê liệt ngã xuống.

Nàng rút cuộc cảm nhận được cảm giác tức giận đến run tay run chân của Phùng Thị.

Hoàng lão Nhị càng giận không kèm được, muốn mắng nhưng mắng không ra lời.

Bởi vì mình hiểu lầm. Người bên ngoài còn không rõ ràng.

Nếu nói rõ ràng, sau này Đại Nữ đừng nghĩ ngắc đầu trước mặt người khác. Hấn, Hoàng lão Nhị, cũng sẽ trở thành trò cười trong thôn.

“Cút! Đều cút! ! !”

Hai mắt Hoàng lão cha đỏ lên, dùng sức xua tay Thạch gia nhân và Diêm bà mối.

Lúc nãy hấn cầm gậy đuổi đánh Hoàng Lão Thực, còn chưa kịp buông xuống, cứ thế vung lên liên trúng người Thạch Phiến cha.

Thạch Phiến cha cũng sinh khí, nổi giận vạn phần, lớn tiếng nói: “Hoàng Lão Thạch, nếu ngươi không đáp ứng cửa thân này, cứ việc nói thẳng đi ra, Thạch Phiến nhà ta không phải không cưới được vợ. Đã đồng ý rồi, chớ chúng ta mang bà mối và sính lễ tới cửa, lại lấy cây đuổi người. Hoàng gia các ngươi làm như vậy là sao?”

Nương Thạch Phiến và Thạch Phiến đều tức giận không thôi.

Bọn họ không biết tốt cùng là chuyện gì, liền đưa mắt chuyển về phía Diêm bà mối.

Diêm bà mối cũng tức. Vốn đã nói rồi mà còn gây thêm chuyện?

Nhưng bà không phải là người bình thường. Nghề của bà là thăm hỏi hết mọi nhà, quen xem sắc mặt người nói chuyện. Lúc này nghĩ lại hết toàn bộ lời của Hoàng đại nương nói, lại nhìn thần sắc Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị, nhìn bộ dáng xấu hổ và giận dữ của Phượng Cô, liền hiểu: nhất định là Hoàng gia hiểu lầm, cho rằng Thạch gia cầu Đại Nữ!

Ái dà, cái này hỏng rồi!

Lúc này, một đám đàn ông đàn bà trong viện Hoàng gia, có thân thích, có người trong nhà, còn có Thạch gia. Bên ngoài Hoàng gia cũng vây quanh một đông người, đầu tiên là hàng xóm, nay gây lớn, ngay cả người cuối thôn cũng đuổi tới xem náo nhiệt.

Diêm bà mối xem tình cảnh này, biết dù giải thích rõ, Hoàng gia khẳng định sẽ không bỏ qua nàng, Thạch gia cũng sẽ không chịu cưới Đại Nữ. Dù Thạch gia đáp ứng cưới, Hoàng lão Nhị và Phượng Cô cũng sẽ không vui vẻ gả. Tóm lại, hai nhà Hoàng Thạch sinh khí, bà là bà mối biến thành “môi bà”, nhất định là không hay ho.

Bà giống như người chết đuối, bắt đầu giãy dụa.

Phải kéo người khác xuống nước, bà cũng bắt kẻ.

“Ai nha Hoàng đại nương, đây là có chuyện gì? Hôm đó không phải chúng ta đã nói là Thạch gia nhờ ta cầu cháu gái thứ hai nhà các ngươi sao? Người nói sẽ về nhà cùng lão gia và đại nhi tử thương lượng. Hôm qua mới

hỏi âm cho ta, nói đáp ứng cửa thân này. Sao bây giờ chúng ta tới, ngươi lại nháo ra như vậy?”

Bà, một không làm, hai không dứt, đơn giản giả như không biết gì, đem sự tình nói ra.

Cho dù cuối cùng biết rõ ràng là hiểu lầm, vậy thì không chỉ có một mình bà sai.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đồng thời giận dữ hét: “Cút! Phụ nữ đáng chết này!”

Hoàng Tiểu Bảo cũng tức giận nhìn Diêm bà mối và Thạch gia, hận không thể ăn bọn họ.

Hoàng đại nương bị Diêm bà mối làm tức muốn xiu, quên luôn bên cạnh có thật nhiều người nhìn, cần phải cố kỵ vì thanh danh Đại Nữ. Lửa giận Hoàng đại nương tăng vọt, một lòng muốn làm rõ trắng đen với phụ nữ đáng chết này.

“Thả cái thí nương ngươi! Ngươi nói yêu cầu khuê nữ nhà lão nhị, sao lại kéo đến nhà lão đại hả?”

Nàng rớt cuộc nói ra.

Đám người bên trong bên ngoài nhất thời yên tĩnh.

Thì ra là có chuyện như vậy!

Diêm bà mối rất đắc ý. Bà chính là đợi những lời này.

Bà bày ra vẻ mặt đau lòng hối tiếc, vỗ tay nói: “Đại nương, ngươi cũng đừng có không phân rõ phải trái nha. Ngươi hỏi ta cầu cháu gái nào, ta nói là lão nhị, chính là cháu gái thứ hai của nhà ngươi. Ngươi lại không hỏi cầu khuê nữ của đứa con trai nào, ta nói lão nhị thì sai chỗ nào? Là ngươi hiểu lầm, sao đổ trách nhiệm lên ta chứ?”

Hoàng đại nương càng thêm bạo nộ, giơ chân mắng: “Phóng thí! Thạch gia yêu cầu khuê nữ nhà lão Đại, sao ngươi không đi tìm lão Đại nhà ta, tìm ta làm cái gì?”

Diêm bà mối á khẩu không trả lời được.

Trong lòng tự trách: sao lại quên cái này!

Hoàng đại nương thấy sắc mặt bà, biết đã ngăn chặn được, có vẻ tự đắc nói: “Đại nhị tử nhà ta đã ở riêng sống một mình. Việc hôn nhân khuê nữ hẳn, đương nhiên tìm hẳn... Dù muốn gia gia nãi nãi quyết định, cũng nên tới nhà lão Đại trước, lại kêu chúng ta đi qua, mọi người ngồi xuống thương lượng mới đúng. Nào có ai như ngươi, trực tiếp tìm đến nhà ta, còn không nói rõ ràng.”

Nàng nói đến một nửa thì đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi mình còn nhúng tay việc hôn nhân của khuê nữ lão Đại, nên vội vàng phanh lại, đổi giọng sang chuyện khác.

Đương nhiên Diêm bà mỗi không chịu nhận sai, chỉ sừng sốt trong chớp mắt, liền líu ríu cãi lại, nói Hoàng đại nương là nãi nãi, nàng thỉnh Hoàng đại nương nói với nhi tử. Vậy thì có sao? Đại nương chính miệng nói muốn trở về thương nghị với nhi tử và lão gia. Về phần nghĩ làm cháu gái, đó cũng không thể trách nàng.

Hai người đối mặt cãi nhau.

Thạch gia cũng giải thích, lý luận.

Hoàng Chiêu Đệ và đám người đại mợ tiến lên lôi kéo, khuyên giải.

Hoàng lão cha tức giận đuổi người đi. Trong hỗn loạn không có ai nghe.

Trong náo loạn la hét ầm ĩ, cuối cùng người vòng trong vòng ngoài hiểu rõ chuyện đã xảy ra: thì ra là hai người hiểu lầm. Thạch gia cầu thân muội muội, Hoàng gia lại nghĩ là cầu tử tử.

Thấy mọi người khe khẽ tư nghị, Hoàng lão Nhị và Phượng Cô nổi giận.

Nếu ánh mắt có thể giết người, sân Hoàng gia nhất định là máu chảy thành sông.

Phượng Cô nhìn bà bà, mắt như hàn băng.

Lần đầu nàng phát hiện, bà bà này rất đáng ghét, rất ngu, trước mặt nhiều người như vậy mà làm rõ chuyện với bà mối. Sao bà không nghĩ lại, vô luận kết quả tranh cãi thế nào, 2 cháu gái đều bị người trong thôn chê cười!

Trong phòng bếp, Đại Nữ nghe chân tướng “ô ô” khóc.

Nàng muốn trốn về phòng, nhưng đi ra phải đi ngang hành lang, nhất định sẽ bị mọi người thấy, đành phải ở sau cánh cửa phòng bếp không dám động.

Bếp lò đỏ hồng ánh lửa giờ đã nguội lạnh.

Phượng Cô hít một hơi thật sâu, suy tư tìm biện pháp ứng phó cứu vãn.

Thấy Hoàng lão cha quát Hoàng đại nương: “Kêu nàng chút!”

Tinh thần Hoàng đại nương phấn chấn, còn muốn tranh cao thấp với Diêm bà mối, đột nhiên bị tiếng gầm chân hôn mê, nhất thời không biết sao.

Phượng Cô đi tới, cười nínu cánh tay Hoàng đại nương, nói: “Nương, đừng ồn. Việc này cũng không thể trách Diêm thím, không phải là hai bên hiểu lầm sao.”

Mọi người nghe xong lời này kinh ngạc không thôi, ngạc nhiên tự hỏi sao nàng không tức giận.

Hoàng đại nương đờng đờng sát khí nói: “Ngươi quá hiền lành! Sao không trách nàng ...”

Phượng Cô giành trước ngắt lời nàng, nói tiếp: “Nương, con dâu nói vài câu, lão nhân gia ngươi nghe xong cũng đừng có sinh khí: tối qua các ngươi nói chuyện này, trong lòng ta không quá hài lòng. Nhưng ta và lão nhị quen hiểu thuận, luôn nghĩ trưởng bối nói một là một, nói hai là hai, nửa điềm không dám phản đối, không giống nhà người ta không để ý tới lời cha mẹ nói. Kỳ thật sáng nay lòng ta bối rối, muốn tìm cơ hội nói với nương, không muốn kết cừ thân này. Hiện tại thì tốt rồi, Diêm thím nói bỏ qua chuyện này, trong lòng ta không biết có vui vẻ bao nhiêu.”

Nói xong, lại chuyển về hướng Diêm bà mới cười nói: “Thật làm khó Diêm thím. Đại Nữ nhà ta ăn nói vụng về thật thà, chỉ biết làm việc, cũng không ra cửa, không giống con gái người ta nói ngọt biết dỗ người, cũng khó trách Thạch gia không xem trọng. Ta cũng thấy Đại Nữ không xứng với Thạch Phiến lắm. Đại Nữ nhà ta chỉ thích hợp tìm những người bốn phận, lo lắng sinh hoạt. Sáng rọi như Thạch Phiến đây thì không xứng với. Cũng may việc này là hiểu lầm, hai nhà chúng ta không cần lo lắng.”

Mọi người nhìn đũa con dâu này, quả thực bội phục muốn chết.

Lời nói này chà đạp đại phòng Hoàng gia, nói ca tầu không nghe lời cha mẹ nói, nâng vợ chồng mình lên; còn dẫm lên khuê nữ đại phòng, nói các nàng lỗ mãng chiêu ong dẫn bướm, nâng lên Đại Nữ; còn dẫm Thạch Phiến một cước, nói hấn không đủ bốn phận, không xứng với Đại Nữ hiền lành biết lễ.

Cuối cùng, cừ thân này là sự hiểu lầm nàng rất cao hứng, cầu còn không được đâu.

Thạch Phiến và cha mẹ nghe xong sắc mặt phát đen.

Tuy bọn họ không muốn cưới Đại Nữ, nhưng không thể làm cho chuyện nát bét.

Hoàng lão Nhị nhìn vợ, vui sướng vừa lòng, cũng không tức giận nữa, cũng không kêu người cút, còn đi theo làm bộ khuyên giải cha mẹ.

Diêm bà mới cười khan nói: “Đúng vậy. Đại Nữ là cô gái tốt. Chỉ là Thạch Phiến coi trọng Tước Nhi...”

Phượng Cô vội vàng nói: “Tước Nhi có thể làm người thích, khó trách Thạch Phiến thích. Con trai thích Tước Nhi không chỉ một đâu, ở đây còn có vài người. Đại nương mau cầu thân đi, chậm coi chừng giành nhau đánh bẻ đầu.”